

Gel Gönül Geriye, Dost'a Gidelim

Mustafa Kabakcı

(mahallede
Müslüman
olmayan yabancı manasında
kullanılır) gelecek, dedim.

Yıl 1985, Almanya'da öğretmenlik yaptığım yıllar. Yaz tatiline Türkiye'ye geldim. Yıl boyunca görmediğimiz akrabalarımızı ziyaret için; ailece iki Alman bayan misafirimizle beraber Cihanbeyli'nin İnsuyu Kasabası'nın Uzunca Yaylasındayız. Önce ebeme uğruyoruz. Misafirlerimiz Almanlar, mahalli kıyafetimiz olan cintiyan (şalvar) ve işlik (gömlek) giymişlerdi. Bizimle beraber akraba gezeceklerdi. Rahmetli ebemin yanına önce ben girdim, elini öptüm, O'da beni kucakladı, öptü. Hal hatır sordu. Biraz sonra gelecek misafirlere hazırlık olması için;

- Ebe, biraz sonra gavurlar

- Gelsinler yavrum.
Zor gören gözleriyle kapıya dikkatlice bakıyordu. Kapıdan hanımla beraber giren bayan öğretmenlere dikkat ve merakla baktı, sonra hayretle;

- Yavrum bunlar insanmış! dedi.
Hemen ayağa kalktı.
- Yavrum hoş geldiniz.

Minder attı, yer gösterdi, misafir için talimatlar verdi. Hal hatır, anne, baba, çocuk sorma faslı başladığında onların Türkçe bilmediği hiç aklına gelmedi. Öyle ya onlar insandı. İnsan dediğinde aynı dili konuşurdu. Hele şükür ki onlar da kırık dökük Türkçe biliyorlardı. Ebemin hayalleri

yıkılmadı. Gâvurlarla ilgili ne tahayyül ettiğini hiç sormadım. İnsana duyduğu muhabbet yeteriydi. Bu onda kurumsal bir eğitimle olan bir duygu değildi. Binlerce yıldır böyle bilinmiş, böyle amel edinmişti. Bunun için bu millet Çanakkale'de kendini boğazlamaya gelen Anzak'ı ölmeye bırakmadı. Yaralısını sırtladı, hastaneye getirdi. Düşmandı. Gâvurdu ama insandı! Aynı cinstendik. Onun için yıllarca Aslı ile Kerem'i nesilden nesile anlattı. Aslı'nın

Ermeni olması, bir keşişin kızı olması onu hiç mi hiç ilgilendirmeydi, sevdasını sevdası bildi. Kerem'in dişlerini tek tek çekirtmesine hayret etmedi. Sevdası insanaydı. Bilenler insanın gölge olduğuna, esas sevdanın her şeyin sahibine ait olduğunu bildi ve inandı.

Şimdi ne mi oldu da, zevk için adam öldürenler türedi, bırakın yabancıyı, birbirimize olan insafımız, muhabbetimiz, sevdamız kayboldu.

Şu hikâye bizimdi; Mecnun çölde, arkadaşı ile gezmektedir. Köpeklerin hücumuna uğrar. Arkadaşı taşlara sarılır. Mecnun arkadaşına;
- Dur, der. Taş atma. Onlar Leyla'nın köyünün köpekleri, kıyamam! Köpeğine taş atmadığımız Leyla'yı yaratanın yarattıklarına nasıl kıyılır!

Gel gönül geriye, Dost'a gidelim...